

Jézus megkísértése

Mt 4,1-11

Kedves Testvéreim! Az Ige azzal kezdődik, hogy „**akkor Jézus viteték a Lélektől a pusztába, hogy megkísértessék az ördögtől.**”

Mikor? Mikor történik mindez? Akkor, amikor Keresztelő János a pusztában prédikál: „**Térjetez meg, mert elközelített az mennyeknek országa.**” (Mt 3,2). „**Teremjetez hát megtéréshez illő gyümölcsöket. ...A fejsze immár a fák gyökerére vettetett. Azért minden fa, amely jó gyümölcsöt nem terem, kivágattatik és tűzre vettetik.**” (Mt 3,6.10). Így prédikált Keresztelő János és ekkor jött hozzá Jézus, „**hogy megkeresztelkedjék ő általa.**” (Mt 3,14). És hangzott a mennyből: „**Ez amaz én szerelmes fiam, akiben én gyönyörködöm.**” (Mt 3,17). No, ekkor viteték Jézus a Lélektől a pusztába!

Krisztus által mindannyian Isten gyermekei lehetünk. Erre pecsét a keresztségünk is. És mégis mi is sokszor pusztában érezzük magunkat, mert a Lélek bennünket is, mint Jézust oda visz. A Krisztus követésében nem csak napfényes időszakok vannak, hanem pusztai szűkös helyzetek is. A kérdés csak az, hogy hogyan fogadjuk a pusztai helyzeteket? Vagy tovább gondolva: bőjtölünk-e, készülünk-e lélekben a szolgálatra, mint Jézus? Vagy még tovább gondolva: ebben a böjti készülésben megállunk-e a Sátán kísértései között?

És még valami: a pusztába Maga a Lélek viszi Jézust! Isten Lelke nem csak békés, örömteli helyekre visz, hanem olyan helyekre is, olyan helyzetekbe, ahol és amikor szűkös körülmények közzé kerülünk. Olyan helyzetekbe, ahol sivárrá válik körülöttünk és bennünk is sokszor minden. Ilyenkor kell, mint Jézus is, az Atyával beszélgetni, ilyenkor kell az imádságaink által keresni a Vele való közösséget.

Az ördög éppen akkor kísértette meg Jézust, amikor szükségben volt. Amikor negyven napi böjtölés után megéhezett. A testi szükséglet használja fel arra, hogy Jézust eltérítse útvjáról:

1. „Ha Isten Fia vagy, mondd, hogy e kövek változzanak kenyerekké.” (Mt 4,3).

Mennyi embert kísért meg ma is a testen keresztül! Egyél! Ne koplalj! – mondja a Sátán. Hiszen kijár neked! Változtasd a köveket kenyérré...S az ember elhiszi a Sátánnak, hogy megteheti...Éjjel-nappal dolgozik és mégsem elég neki. Már idegbeteggé válik és mégis még a vasárnapot is munkával tölti el. Csoda hát akkor, hogy az idegzete felmondja a szolgálatot?! Csoda, hogy rámelegy erre a nagy „hajtásra” a család békessége?! Mert ha nincs idő egymásra, ha nincs idő

beszélgetni, megbeszélni a problémákat a feleséggel, férjjel, akkor megromlik a viszony a hitvesek között. És ha nincs idő a gyermek nevelésére, ha nem tudunk elbeszélgetni velük, akkor rossz társaságba keveredhet és kisiklik az élete.

Így mennek tönkre a házasságok. Mert a nagy kenyérhajszában, a nagy rohanásban elmarad a kedveskedés, az egymásra való figyelés. Így megtörténhetik, hogy az egyik fél nem elégszik meg a hitvesével és parázna viszonyba kezd egy másikkal. Bizony sok szenvedés lesz belőle. És sok válás. És megsínyli mindkettő és a gyermekek is.

Miért történik meg mindez? Azért, mert csak a földi, testi kenyérré: a pénzre, a vagyona, az anyagiakra gondol az ember. Az ember nem táplálkozik az élet kenyérével és így elsatnyul a lelki élete. Ha nem imádkozik, a lélek nem jut levegőhöz. Fuldokolni kezd. És nem elégíti meg sem a pénz, sem a vagyon. Hiába csapod be a testvéredet, hogy több örökséghez juss, úgy sem lesz elég, mert a lelkednek imára, Igére, bibliaolvasásra van szüksége.

A legtöbb ember ilyenkor elaltatja még a lelkiismeretét is. Italba folytja bűjút, bánatát, de csak pillanatnyilag lesz rózsás az élete. Aztán jön a kiábrándulás, aztán jön gyötrelme, mert az alkoholista tönkreteszi magát, és a családját is.

Így ámitja el a Sátán az embert: változtasd a köveket kenyérré. De ebben a mondatban az is benne van, hogy törődj magaddal. Ne éhez! Ne törődj mással, csak lakjál jól! Pedig annyi éhes, szegény ember van körülöttünk!... Ne törődj vele, - mondja a Sátán, csak te lakjál jól. S ha jól laktál, akkor adjál másoknak is. S ez már dicsérendő lenne, de Jézus soha nem tesz semmit Lélek nélkül. Kenyeret sem akar sem neked, sem nekem lélek nélkül adni! Ő először az élet kenyérére mutat! Ő először hitet ébreszt. Ő először vigasztal, bátorít s aztán adja a testi táplálékot.

Mi fordítva csináljuk. Halál-fáradtra dolgozzuk magunkat a földi kenyérért s közben azt mondjuk, hogy majd ha lesz elég, akkor majd megyünk a templomba, akkor majd imádkozunk. S nem vesszük észre, hogy már elég nagy és elég fehér a kenyér, de nekünk még nagyobb, még fehérebb kell...S erre megy rá a család és lelki békesség. Pedig Jézus tisztán érthetően mondja: **Nem csak kenyérral él az ember!** Vagyis: kell a kenyér is, de nem az a legfontosabb. Jézus nem azt mondja, hogy nem kell a kenyér, hogy nem kell dolgozni, hogy nincs szükség a pénzre, stb. De nem szabad túlzásba vinni sem a kenyérkeresést, nem szabad imádni a pénzt, a testedet, stb. A sorrend nagyon fontos. Később így fogalmaz: „**Keressétek először Istennek országát és az Ő igazságát és ezek mind megadatnak néktek.**” (Mt 6,33). Érted már,

Testvérem? Előbb az Isten országa, előbb a mennyei dolgok, előbb a Lélek táplálása! Az Ige a fontos és csak azután a test! Mert ha lelked éhezik és ha a lelkedet nem táplálod a mennyei eledellel, az örök élet beszédével, a tested is elsatnyul, beteg lesz. Szükség van a Lélek csendjére, az áhítatra, az imádkozásra, az Ige olvasására! És nem csak akkor, amikor már baj van... Minden nap csendesedj el. Minden nap beszélj Istennel. S meglátod csodálatosabbnál-csodálatosabb dolgokat mond az Ő napi Igéje által. Az imádkozások után pedig lelki békességre lelsz.

És legyen időd a hitvesed számára, és beszélj a gyermekeiddel, az öreg szüleiddel. Mert nem elég a minél nagyobb fehér kenyér, nem elég az új, modern autó, nem elég a pénzed sem a bankban, ha nincs szeretet, ha nincs jószág a szívedben és ha nincs időd sem Istenre, sem emberre...

2. **„Ekkor vivé Őt az ördög a szent városba, és odahelyezé a templom tetejére. És monda néki: Ha Isten Fia vagy, vesd alá magadat, mert meg van írva: Az Ő angyalainak parancsol felőled, és kézen hordoznak téged, hogy meg ne üssed lábadat a kőbe. Mondta néki Jézus: Viszont meg van írva: Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet.” (Mt 4,5-7).**

Itt is a lényeg siklik el az ördög szempontjából.

Hányszor mondjuk: Majd Isten megsegít! Majd Ő megoldja! Hiszen Ő mindentudó és mindenható! És az ember nem tesz semmit, vagy ha tesz is az egyenesen Isten-kísértés. Jézus azt mondja: **Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet!** Amire Isten nem ad felhatalmazást, amire Isten nem adná az áldását, azt ne tegyük soha! Mindent imában kérjünk el Tőle! Nagyon fontos, hogy imádkozva tanulmányozzuk az Igét és ne ragadjunk ki a Bibliából olyan mondatokat, amelyek kedvesek nekünk, amelyeket szívesen hallunk, hanem összességében figyeljünk Isten tanácsára és csak azt tegyük, amit Ő tanácsol nekünk.

3. **„Mindezeket neked adom...”** – mondja a Sátán. Mit akar Jézusnak adni? Ezt a világot. De hogy is van? Ez a világ nem az Istené? De bizony az övé, hiszen Ő teremtette. Ő rendelkezik felette. Nem a Sátán.

A Sátán tudja, hogy ez a világ a Jézusé, de még tesz egy próbát. Hátha...Jézusnál azonban nincs „hátha”! Hiába kínálja fel neki a Sátán. Hiába akarja eltéríteni a szenvedéstől. Neked adom!... Mit akar az ördög Jézusnak adni? A világot? De hát a világ nem az övé! Az az Istené, hiszen Ő teremtette! Az ördög viszont tudja, hogy ez a világ a Jézusé lesz egyszer. De most mégis meg akarja kísérteni: Ne szenvedj, ne menj a Golgotára! Én neked adom szenvedés nélkül. Jézus azonban kész meghalni e világért, hogy megmentse a

kárhozattól. Ezért mondta az ördögnek: **Az Urat, a te Istenedet imádd és csak Neki szolgálj!**

Az a mi bajunk, hogy mi inkább az ördögre hallgatunk és sokszor szenvedés, harc, kereszt nélkül akarjuk elérni az örömet és sok mindent. Nem az Urat imádjuk, hanem Nélküle akarunk elérni sok mindent és magunkkal büszkélkedünk és magunkat imádjuk. Szó, ami szó, sok mindent elért már az ember, amire büszke is, de nem Isten adta erre az erőt és képességet. Nem Neki kellene inkább hálát adni?! Nem Őt kellene inkább imádni?!

Jól jegyezzük meg! Ebben az életben Krisztust követve bizony sokat kell szenvednünk, keresztet hordoznunk, de így juthatunk be az örök dicsőségbe. Ha Jézust követjük, akkor mindabban részünk lesz, amiben Neki is része volt. A szenvedésben is, a kereszthordozásban is, de a dicsőségben is. Mert Istent imádvá és Neki szolgálva követhetjük Jézusunkat s így jutunk Vele, Őt követve majd a mennybe. Isten Szent Lelke legyen ebben segítségünkre.

Ámen.

Biharszentjános, 2012.01.08.

Csomay Árpád.